

Arrest

nr. 322 172 van 21 februari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 november 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RASA, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar wettelijk samenwonende partner D.I., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 16 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15/03/2024 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische geregistreerde partner, de genaamde D.I. (...) (RRN (...)) in toepassing in artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Om dit aan te tonen legt betrokkene de inkomsten van zijn Belgische schoonhouders voor. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Raad van State, arrest 255.940 van 02.03.2023).

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient niet gemaakt te worden. Er werd immers niet vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient ingetrokken te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"1. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :
- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;
2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

2. Verzoeker en zijn partner (die nog studeert) krijgen kost en inwon van de ouders van verzoekers partner. Verzoeker legde bij zijn aanvraag de eigendomsakte voor van de gezinswoning aan de B. (...) te 2170 Antwerpen, samen met de loonfiches van de ouders van zijn partner (waaruit naast het inkomen ook blijkt dat ze in dezelfde woning verblijven).

Verzoekers partner voldoet aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, doordat zij op duurzame wijze financieel wordt geholpen door haar ouders, bij wie ze samen met verzoeker inwoont, en die instaan voor de kosten van haar levensonderhoud én deze van verzoeker.

Verwerende partij mag deze financiële steun van de ouders van de referentiepersoon niet als automatisch uitsluiten als bestaansmiddel. Het gaat immers om 'eigen' bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ook al zijn ze ontvangen van een familielid. (zie RvS arrest nr. 254.820 van 20 oktober 2022)

Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk door met de voorgelegde bewijzen geen rekening te houden, en schond artikel 40ter van 42 van de Vreemdelingenwet.

3. Ondergeschiedt gaat verwerende partij in tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is.

De bestaansmiddelen moeten niet noodzakelijk 'eigen' middelen zijn van de referentiepersoon, maar mogen afkomstig zijn van een derde (zoals de ouders van de referentiepersoon, bij wie ze inwoont).

Zie HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/ Belgische staat), §§33-34:

"Het Hof heeft beslist dat een uitlegging van de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 in die zin dat de betrokkene zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken, zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, aan die voorwaarde zoals zij in richtlijn 2004/38 is geformuleerd een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen zou toevoegen, hetgeen een onevenredige inmenging zou vormen in de uitoefening van het door artikel 21 VWEU gewaarborgde fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf, aangezien deze inmenging niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het door artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 beoogde doel, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaten (zie in die zin arrest van 16 juli 2015, Singh e.a., C-218/14, EU:C:2015:476, punt 75 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het begrip inkomsten in artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109 kan, analoog aan het begrip bestaansmiddelen in artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38, aldus worden uitgelegd dat niet is uitgesloten dat de betrokkene gebruik kan maken van middelen die ter beschikking worden gesteld door een derde die tot zijn familie behoort."

(eigen markerings)

Omdat het de wil was van de Belgische wetgever om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders, is de Gezinsherenigingsrichtlijn (Richtlijn 2003/86/EG) in het Belgische recht toepasselijk gemaakt op statische Belgen, en moet artikel 40ter Verblijfwet richtlijnconformgeïnterpreteerd worden.

Er dient immers te worden aangestipt dat nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht moeten worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

Wanneer bijgevolg een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar zou zijn – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening zou kunnen worden gehouden met het inkomen van de ouders van de referentiepersoon in zoverre de referentiepersoon erover zou kunnen beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij hieraan een andere uitlegging geeft – verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, Efir, punt 34)

Ook de bestaansmiddelenvoorwaarde in artikel 40ter Verblijfswet moet dus geïnterpreteerd en toegepast worden in lijn met de rechtspraak van het HvJ over de voorwaarde van bestaansmiddelen bij gezinshereniging met derdelanders. Dat de herkomst van bestaansmiddelen géén beslissend criterium is (zoals hierboven toegelicht) geldt dus evenzeer voor gezinshereniging met statische Belgen zoals verzoekers partner.

De bestreden beslissing concludeerde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van beide ouders van de referentiepersoon om te bepalen of de laatstgenoemde al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

4. Artikel 42 Vw. verduidelijkt ten slotte dat het bestuur een behoefteanalyse moet maken van het gezin om na te gaan welke bestaansmiddelen vereist zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid.

Verwerende partij heeft echter geen behoefteanalyse gemaakt van welke bestaansmiddelen verzoekende partij en zijn partner hebben.

Artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet stelt nochtans zeer duidelijk dat verwerende partij verplicht is om een behoefteanalyse uit te voeren.

Artikel 42, §1 Vw. bepaalt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verwerende partij kan dus niet kiezen om geen behoefteanalyse uit te voeren omdat ze meent dat dit ‘overbodig’ is. Artikel 42 § 1 van de Vreemdelingenwet verplicht verwerende partij immers om deze behoefteanalyse uit te voeren, zodra er in haar ogen geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorhanden zijn.

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Voorts ging verwerende partij ook op onzorgvuldige wijze te werk door geen behoefteanalyse te voeren vooraleer een negatieve beslissing te nemen. Hierdoor werd ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden. ”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17

mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze beslissing kunnen zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die tot de beslissing hebben geleid op eenvoudige wijze worden gelezen, minstens maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.4. De verzoekende partij diende een aanvraag in om haar Belgische wettelijk samenwonende partner te vervoegen in België. Het is niet betwist dat de Belgische partner van de verzoekende partij geen gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie. In deze situatie gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II,

afdeling 2, van het oud Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° luidt als volgt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk wetboek.

[...].”

3.5. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij om het voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aan te tonen, bewijzen van inkomsten van haar Belgische schoonouders voorlegt. Hieromtrent wordt gesteld dat met deze documenten geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dat het immers de Belgische referentiepersoon is die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Daarnaast wordt er ook op gewezen dat een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet dient te worden gemaakt, omdat immers niet werd vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat zij en haar partner, die nog studeert, kost en inwon krijgen van de ouders van haar partner, dat zij bij haar aanvraag de eigendomsakte heeft voorgelegd van de gezinswoning, samen met de loonfiches van de ouders van haar partner, waaruit naast het inkomen ook blijkt dat ze in dezelfde woning verblijven, dat haar partner voldoet aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, doordat zij op duurzame wijze financieel wordt geholpen door haar ouders, bij wie zij samen met haar inwoont en die instaan voor de kosten van het levensonderhoud van haar en haar partner, dat de verwerende partij deze financiële steun van de ouders van de referentiepersoon niet automatisch mag uitsluiten als bestaansmiddel, dat het immers gaat om ‘eigen’ bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ook al zijn ze ontvangen van een familielid. De verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 254.820 van 20 oktober 2022 van de Raad van State. Zij meent dat de verwerende partij dan ook onzorgvuldig te werk ging door met de voorgelegde bewijzen geen rekening te houden en aldus de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet schond.

3.7. In de voorliggende zaak motiveert de verwerende partij dat geen rekening kan gehouden worden met de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische schoonouders van de verzoekende partij – dit zijn de ouders van de referentiepersoon – bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dat het immers de Belgische referentiepersoon is die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Hoewel het aldus mogelijk is, volgens de rechtspraak van de Raad van State die de verzoekende partij aanhaalt, dat de bestaansmiddelen waarover de gezinshereniger beschikt niet enkel voortvloeien uit eigen persoonlijke inkomsten (dit zijn de inkomsten die de gezinshereniger zelf genereert) – gelet op het feit dat *“niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid”* en dat *“het stabiele en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen dient (...) te worden beoordeeld in hoofde van de referentiepersoon, die ze ontvangt”* (RvS 20 oktober 2022, nr. 254.820) – dient het wel degelijk te gaan om bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger ‘beschikt’ daar de voorwaarde in diens hoofde wordt voorzien.

De verwerende partij heeft toegelicht in de bestreden beslissing waarom de bewezen inkomsten van de Belgische schoonouders van de verzoekende partij niet kunnen beschouwd worden als bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt, met name omdat het de Belg is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Met andere woorden, er wordt geen rekening gehouden met de bewezen inkomsten van de ouders van de referentiepersoon omdat het de Belgische gezinshereniger zelf is die moet kunnen beschikken over de bestaansmiddelen. De verzoekende partij heeft bij haar aanvraag niet toegelicht, noch heeft zij documenten voorgelegd waaruit zou blijken dat de Belgische gezinshereniger inkomsten ter beschikking heeft van of via haar ouders, zodat ook niet blijkt dat de verwerende partij met bepaalde elementen in dit licht ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich voorts tot de loutere beweringen dat haar ouders instaan voor de kosten van het levensonderhoud van haar en haar partner en dat haar partner op duurzame financiële wijze wordt geholpen door haar ouders. De verzoekende partij heeft hiervan geen bewijsstukken voorgelegd. Uit het loutere feit dat uit de door haar voorgelegde stukken (loonfiches van haar ouders en eigendomsakte) blijkt dat de ouders van de referentiepersoon inkomsten genereren en dat de referentiepersoon en de verzoekende partij inwonen bij de ouders, blijkt niet dat de ouders van de referentiepersoon instaan voor het levensonderhoud van de verzoekende partij en haar partner en dat haar partner, de referentiepersoon, op duurzame financiële wijze geholpen wordt door haar ouders. Bovendien zelfs indien zou kunnen blijken – uit het enkele feit dat er een kind ten laste vermeld wordt op de loonfiche van de vader – dat de ouders van de referentiepersoon instaan voor haar kost en inwonen, dan noch blijkt hieruit geenszins dat de referentiepersoon bestaansmiddelen van haar ouders ontvangt en erover kan beschikken. Hetzelfde kan gesteld worden over het feit dat de verwerende partij op de hoogte was van de verblijfssituatie van het koppel (met name het inwonen bij de ouders van de referentiepersoon). Immers blijkt uit dit loutere feit op zich niet dat de referentiepersoon via haar ouders beschikt over regelmatige en stabiele bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont immers geenszins aan dat de referentiepersoon effectief financiële middelen ter beschikking heeft via haar ouders. Uit geen enkel stuk blijkt dat de referentiepersoon *zelf* beschikt over het inkomen van haar ouders (dat immers logischerwijze aan de ouders toekomt) of dat deze haar op regelmatige en stabiele wijze een inkomen geven waarover zij kan beschikken. De Raad benadrukt dat het de Belgische referentiepersoon *zelf* is die moet beschikken over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Een loutere verwijzing naar bestaansmiddelen van familieleden volstaat daartoe niet. Evenmin maakt de verzoekende partij met het betoog dat zij en haar partner, de referentiepersoon, kost en inwonen krijgen van de ouders van de referentiepersoon aannemelijk dat de referentiepersoon *zelf* beschikt over regelmatige en stabiele bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

3.8. Ondergeschikt voert de verzoekende partij een betoog dat de verwerende partij ingaat tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. Zij meent dat de rechtspraak evenzeer geldt voor gezinshereniging met statische Belgen en dat de bestreden beslissing op basis van een te enge en verkeerde lezing van artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet concludeerde dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van beide ouders van de referentiepersoon om te bepalen of de laatstgenoemde al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van beide ouders van de referentiepersoon, doch wel dat *in casu* geen rekening kan gehouden worden met deze bewijzen daar het de Belgische referentiepersoon is die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen

te beschikken. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, is dit *in casu* niet het geval. Uit de bij de aanvraag voorgelegde documenten blijkt niet – minstens toont de verzoekende partij dit niet aan – dat de Belgische referentiepersoon bestaansmiddelen ontvangt via haar ouders waarover zij kan beschikken.

De Raad wijst er dan ook op dat daargelaten de vraag of de verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is, *in casu* moet vastgesteld worden dat de bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische schoonouders van de verzoekende partij niet in overweging worden genomen niet omwille van herkomst ervan – namelijk niet gegenereerd door de referentiepersoon zelf – doch wel omdat de verzoekende partij niet aantoont dat de Belgische referentiepersoon over die bestaansmiddelen beschikt/kan beschikken. De verzoekende partij toont geenszins aan dat uit de door haar voorgelegde stukken wel degelijk bleek dat de Belgische referentiepersoon over de bestaansmiddelen van haar ouders kan beschikken en aldus ook niet dat de bestaansmiddelen enkel en alleen werden uitgesloten op grond van hun herkomst.

Bijgevolg is het betoog waarbij de verzoekende partij toelicht waarom dient geoordeeld te worden dat de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is, niet dienstig, nu dit geen motief van de bestreden beslissing vormt.

3.9. Tot slot betoogt de verzoekende partij nog dat het bestuur een behoefteanalyse moet maken van het gezin om na te gaan welke bestaansmiddelen vereist zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid, dat de verwerende partij echter geen behoefteanalyse heeft gemaakt van welke bestaansmiddelen zij en haar partner nodig hebben, dat artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet nochtans duidelijk stelt dat de verwerende partij verplicht is een dergelijke analyse uit te voeren, dat de verwerende partij dus niet kan kiezen om geen behoefteanalyse uit te voeren omdat zij meent dat deze overbodig is, dat voormelde bepaling de verwerende partij immers verplicht om een behoefteanalyse uit te voeren, zodra er in haar ogen geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorhanden zijn.

Nu de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de bevindingen van de verwerende partij dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon beschikt over in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, kan zij niet worden gevolgd waar zij stelt dat een behoefteanalyse verplicht is. Nu niet is aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat er ook geen sprake is van bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag, diende de verwerende partij niet over te gaan tot de in artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Er moet immers sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de verwerende partij moet overgaan tot een behoefteanalyse (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807, RvS 26 juni 2015, nr. 231.761, RvS 27 januari 2016, nr. 233.641, RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982).

Bijgevolg drong een behoefteanalyse zich *in casu* niet op en kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij motiveert: *“de behoefteanalyse overeenkomstig met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient niet gemaakt te worden. Er werd immers niet vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen.”*

3.10. Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending aan van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari duizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER